

češ: zver nam še pobegne, ko nasujemo prsti do vrha. Bilček pa ugovarja samosvestno: »Kaj še? Potem ga šele izlahka pobijemo s kamenjem.«

Toda volk ni počakal kamenja. Ko je imel prsti toliko pod seboj, da je lahko premeril z očmi, kakšen skok bo treba do vrha — smuk! — jo pcedi najbližjemu pogrebцу med nogami nazaj v gozd.

»Zdaj pa le bežimo!« reče Bolček, ki se mu je neznansko dobro zdelo, da je imel pogreb tako ponesrečen konec. »Bežimo!« svetuje tudi Bilček, ki je bil s svojo modrostjo sedaj že popolnoma na koncu. »Bežimo! Volk je šel v gozd klicat tovarišev, da mu pridejo pomagat proti nam in nas premagane raztržejo na kosce, ker smo mi izkopali jamo.«

Bolček se pa norčuje in se ozira z ostalimi vaščani za pobeglim volkom: »Bilček, tebi ne store volkovi nič žalega, ker si pomagal njih tovarišu iz jame.«

Bilček se ni dal kar tako zasramovati, pa je vprašal: »Ali nisi tudi ti pomagal metati na volka prsti?«

»Seveda, to je bila njegova edina rešitev, ki si jo ukazal — ti, volčji boter.«

Naglo so se vrnili domov Podgoričani ter čakali volkove za varnimi durmi. Bilček, volčji boter, je krevsal počasi od zadaj sam s svojo sramoto.

Velikonočna.

*Pred cerkvico mlaji visoko stoje,
pod njimi pa vlada veselje:*

*„Le dobro pomeri, glej, piruh je lep!“
in pomeril je in zadel je ...*

*Jaz pa barvanih piruhov nisem imel,
jaz le kupil sem si piščali*

*in na polje sem šel v kristalni dan,
kjer škrjančki so se radovali ...*

*Hej, zdaj pa procesija gre čez polje,
veselo zvonovi zvonijo;
priklanja zelena se detelja,
in jaz piskam si melodijo ...*

Davorinov.

Tri ladjice.

*Tja k morju sem šel,
tja na tiho obal
in ladjice tri
sem po morju poslal ...*

*Da bi ladjice sreče
privedle domov;
a kmalu vtonile
so sredi valov.*

*Zdaj pa čakam zaman
jih vse žalostne dni,
izgubil sem srečo
in ladjice tri ...*

Davorinov.

